

Kramerius 5

Digitální knihovna

Podmínky využití

Knihovna poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny není možné bez případného písemného svolení knihovny.

Hlavní název: **Čechoslovan**

Vydavatel: **V. Švihovský**

Vydáváno v letech: **1911-[1918], 1911, 13.05.1911**

Číslo ročníků: **1, 14**

Číslo výtisků: **1, 14**

Datum vydání čísla: **13.05.1911**

Identifikátor ISSN: **2414-9373**

Stránka:

300 rublů desjatina. Přikoupením zvětšili jsme svůj majetek na 131 des. Pěstujeme s úspěchem všechny druhy obilí, chmel a zabýváme se sadařstvem. Hospodářství se u nás vede dosti pokrokově; používáme hojně strojů, z nichž u nás je mlátiček 9, sekací stroje 4, řezaček 5 a sečí řádkový stroj 1. Umělých hnojiv nepoužíváme. Dříve jsme zkusili hnojití sádrou, ale nechali jsme toho, když jsme poznali špatný její vliv na chmel. Obchodů a řemeslníků u nás není, máme však cihelnu. Českých obyvatel má naše osada 65, z nich 40 mužských a 25 žen. Kromě nich je zde jeden Malorus. Zámožnost je prostřední.

Skoly bohužel nemáme, je nás příliš málo. Dosud chodily naše děti do ruské obce 3 versty vzdálené, nyní budou chodit do jiné, jen asi 1½ versty daleko. Všichni naši občané umějí psát i čísti jak česky, tak i rusky. Vyznáním jsme od r. 1889 — 91 všichni pravoslavní. Casopisy u nás odebírá pět rolníků, a sice docházejí tři exempláře Českoslovana, dva časopisy z Prahy, jeden Melišův Rozhled a Pozdrav ze staré vlasti.

Se svými maloruskými sousedy žijeme velice přátelsky, ale smíšených sňatků mezi námi není. Rusové učí se od nás hospodařiti, sejí lepší druhy obilí a pšeniny, takže za posledních 10 let si mnozí zahospodařili kapitálek. Pole však dosud vzdělávají špatně a teprve před čtyřmi roky přestali pást po osení na podzim a z jara; na lukách ještě pasou, ale i to nepatří dlouho, neboť se proti tomu pozdvihují hlasy některých jednotlivců.

Antonín Řepka.

Ze Simferopole.

Česká kolonie v gubernském městě Simferopoli, guber. Tavrické.

Prvními průkopníky českého vstěhovalectví jak vůbec na Rus, tak i v Krymu byli čeští učitelé. Takovým byl v Simferopoli gymnasiální učitel p. Alois Kašpar, který na zasloužený odpočinek přesídlil do vlasti na Král. Vinohrady. Druhý krajan náš byl tu p. Jan Stvan, zahradník v Salgírece (státní statek s hospodářskou školou) nyní již zemřelý. Po něm zůstali dva synové: Jan a Vladimír. Nyní zahradníkem a spolu učitelem zahradnictví v Salgírece je krajan p. Vladimír Carovský. Zahradnické závody vlastní mají v Simferopoli dva našinci: p.p. Nikolaj K. Smrček (rodem Moravan) a Boris Svatoš. Spolu s otcem žijí co zahradníci dva dospělí synové p. Smrčka: Nikolaj a Vladimír. Choť hospodářského správce v Salgírece p. Karla Petersona (rodem Latiše) je

také Češka. Též je tu majitel domu po Petropavlovské ulici, vynikající český předák, několikrátý člen gorodské dumy, p. Jaroslav Ratibor-Uličný. Dále je tu nájemcem hotelu „Metropol“ p. Václ. Beneš. Na hlavní ulici — Jekaterinské — nalezá se slovanský galantní obchod pp. Králíčka a Brny. Majiteli domů jsou tu dále našinci pp. Mareš, Šplýchal, Zampachové, Petráš. Vendl a býv. telegrafista Mach. Máme tu také „neizběžnou“ českou kapelu šumařů, sestávající z pp. Tulberta, bratří Doležalů, Zadrobilka a Sigla. P. Tulbert starší syn je nádejný mladík, zaměstnaný co litograf v závodě Brachmana. V parním mlýně vrchním stárkem a v zahorním pivováře sládkem jsou také krajané Češi. Městským zahradníkem svého času byl zde také krajan — p. J. Hovorka. P. Jaroslav Ratibor-Uličný je jedním z hlavních propagatorů myšlenky, by slovanská půda na Rusi nepřecházela do rukou nepřátel Ruska a Slovanstva. Za tou příčinou by tvořili se spolky jednotlivých krajanů k zakupování

půdy při pomoci buď státní selské banky anebo peněžních ústavů ze staré vlasti. On poukazuje na to, že v tomto ohledu neškodilo by učiti se u našich nepřátel, kteří pomocí různých bank a fondů z „rejchu“ slovanskou půdu do rukou svých zabírají. V Melitopolském a Berd'anském újezdě po březích řeky Moločné vypadá to věru jako v „říši kázně a dobrých mravů“. Tam jsou celé německé volosti s různými těmi Kaiserfeldy, Manhaimy, Schonthály atd. A naivní vláda slovanské veleříše hledí na to lhostejně, ano zdá se, že ráda je nasazení té „vyšší kultury“. P. Ratibor-Uličný je žákem věhlasného ředitele pardubické reálky, p. Jiljí Vrat. Jahna, kterého vždy s povděkem vzpomíná. Po té byl posluchačem vysokého učení technického v Praze. Na Rusi zaujímal místa hospodářského správce i působil též co stavitel. Každému krajanu je milým rádcem a pomocníkem. Ve staré vlasti pobýval několikrát, loňského roku zúčastnil se slovanského sjezdu v Sofii.

Veritas,

DOMA I V CIZINĚ.

Vrchní prokuror sv. Synoda. Lukanov odstoupil a na jeho místo byl jmenován V. K. Sabler. Týž řekl mezi jiným spolupracovníku „Birževých: Vědomosti“: My máme žiti podle příkázání Kristových. Já ze vši duše se snažím tak činiti a budu štasten, podaří-li se mi to. Mé dvěře jsou dokořán otevřeny všem bez rozdílu stavu. Budu rád, přijdou-li mně otevřeně povídati o svých potřebách i bolestech: pomohu, seč budu. Naši povinnosti je podati si navzájem ruku v těžkých okamžicích. Sluší se zachovávat odkazy minulosti a ctíti tyto, ale zároveň nutno jíti cestou zdokonalení a přijímatí vše lepší.“ Když mu byli představeni členové synodu, pravil k němu předseda školní rady synodu, protejerej Sokolov: „Nyni nepřiznávají autority církve, neposlouchají jejího hlasu, rozebírají její právo, vzniklá během věků a dříve neústupně hájená, podkopávají její základy: vše to hrozí velkým neštěstím pro zem. Věřme, že budete pevně státi na straně pravoslavné víry a hájiti její práva“. Sabler, obrátiv se k členům školní rady synodu, řekl: Budu štasten, podaří-li se mi přeměnití duchovní školu v duchu církvenosti, aby vychovávala skutečně dobré pastýře“. Kancelářským úředníkům pak řekl: „Služba církvi vyžaduje sebezapření; hlavně

v nynější dobu musíme se snažiti, abychom vyvyšili církev, jsouce pamětlivi toho, že sami o sobě ničeho neznamujeme. Naše jednání musí být proniknuto citem zákonnosti a přísným zachováváním církevních předpisů. Mnozí nyní nerozumějí svatosti pravoslavné víry a zmenšují její práva. Budeme se snažiti, aby se svatá církev povznesla“. Sabler je vychovaneec bývalého prokurora Pobědonoseeva a zosobňuje reakci.

Reforma policie. „Novoje Vremja“ přináší podrobnosti o návrhu reformy policie, podané v ministerské radě. Veškerá policie bude podřízena náčelníku gubernské četnické správy (губернскае жандармскае управление), který bude míti práva pomocníka gubernátora. Policiejním zřízencům zvýší se značně služné. Zřizování nových drobných policejních úřadů bude se díti cestou správní, ale v mezích rozpočtu. Vedlejší povinnosti, které nyní má policie, jako ku př. vybírání nedoplatků, budou jí odňaty. Služební výkony policie budou trojího druhu: správní, detektivní a soudní — správní, při čem se ke službě v jednom z těchto tří oddělení bude vyžadovati příslušné odborné vzdělání. Přejechod z jednoho oddělení do druhého se zakazuje. Policie má právo vydávati závazná nařízení (обязательныя постановленія). Dále se